

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 7.

V Ljubljani, 1. julija 1894.

Leto XXIV.

Na počitnice!

S še nekaj dnij — in pót raz čelo
Obriše marsiktera marna roka;
Naséli molk se v šolske hrame,
Dvoránam vrata se zapró visóka,
In mnog roditelj srečen spet objame
V domači hiši svojega otroka.

Končán bo trud, končáno delo,
Ki mésecev desét je nas težilo;
Iz tésnih sôb in ulic mračnih
Povêde nas korák v prirodo čilo,
Kjer duši in telesu v logih zračnih
Vedril in okreplí dehtí obilo.

Vže gledam gričev cvetne vrhe,
Kjer skôraj v jútranji bom peval zôri;
Čeri vže v duhu zrêm planinje,
Domóve senčnate v zelèni gôri,
Pozdravljam jézera valove sinje,
Pozdravljam vas mecésni, jelke, bôri...

Vže čujem virov ljubke gláse,
Nizdòl potokov žuboré vodice,
Dehté v objetji tèm srebrnem
Polján, vrtóv in travnikov cvetice —
Povsôdi, kamorkoli se obrnem,
Veselje nôvo mi razžarja lice.

Počitnic čas — presrečna dôba —
Mladostnih zlatih dnij najslajši hipi —
Kipí mi duh, ko mislim ná-te,
Pogóstneji so mi srcá utripi,
Razvñét vže gledam v duhu znane trate
In rôdno hišo ob cvetoči lipi.

A predno se do njé napôtim,
Še jedna čaka važna me naloga:
K nebésom v znak zahvale vroče
Zadóni spev za razsvetljenja mnoga —
Potém me srečno pot do rôdne kože
Privédi iz sošolcev milih kroga!

Jos. Vole.

